

[Poul Dam.]

være lige så nyttigt at begynde at spekulere over, hvorfor den almindelige utaknemlighed er så stor. Sagt med en enkelt formel er den det, fordi ingen tror på, at de ubehagelige foranstaltninger, som regeringen gennemfører, nytter noget. Man ville nok kunne tage en del, man ville også kunne være med til at bære en hel del byrder, hvis man havde troen på, at det nyttede noget. Det er derimod vanskeligt at få drevet en fornuftig økonomisk politik, hvis den almené mistillid er så stor, hvis der er tale om en virkelig tilidskrise mellem regeringen og borgerne.

Der skal helt andre ting til for at komme fremad, og jeg lyttede som altid med interesse til, hvad fru Grethe Philip sagde om et samarbejde om prioriteringen i fremtiden og om oppositionens medvirken dertil. Det er rigtigt. Jeg ønsker da i høj grad, at oppositionen vil medvirke i den næste regerings tid. Der er jo så kort tid tilbage af den nuværende, at det ikke er rigtig praktisk nu. Men situationen er jo den, at dette finanslovforslag fik vi præsenteret med et indarbejdet spareprogram, lavet af en såkaldt støvsugerbande, der havde siddet som et rent regeringspartiudvalg, uden at man så meget som havde nævnt eksistensen af det — ja, det havde man nok, men uden at man havde rådført sig i én eneste detalje med repræsentanter for oppositionen. Man fik en fuldbyrdet kendsgerning i denne spareplan. Når man står over for en sådan fuldbyrdet kendsgerning, skal der noget til for at oparbejde den tilstrækkelige energi til at være med til at samarbejde, og dette samarbejde ville i denne omgang først og fremmest bestå i, at man ændrede på det, som man med større eller mindre besvær var blevet enig om i støvsugerbanden. Her var der ingen, der bad om oppositionens medvirken, før det var for sent. Det er en situation, som gør, at det, selv om jeg ikke tvivler på fru Grethe Philips gode vilje, måske er lidt passé eller et lidt forkert tidspunkt at påkalde viljen til samvirke.

Fru Grethe Philip syntes, at det var trist, at et parti, der havde medvirket i finansudvalget, ikke ville stemme for finanslovforslaget. Jeg tror imidlertid, at den begrundelse, jeg i tillægsbetænkningen har givet for, at vi ikke vil stemme for finanslovforslaget, nemlig at vi ikke tror på, at det er et fornuftigt

grundlag som helhed for den økonomiske politik i fremtiden, er tilstrækkelig. Vi mener ikke, at der ikke er mange rigtige detaljer i finanslovforslaget, men vi tvivler på helheden, og vi vil ikke have noget medansvar for denne helhed.

Sigsgaard: Jeg skal først tage stilling til nogle af ændringsforslagene.

Det allerførste ændringsforslag i tillægsbetænkningen går ud på, at A. P. Møller ikke skal betale told af materialer til olieboringen, som oplagres i Danmark. VS synes, at A. P. Møller har fået særbehandling nok, og vi vil stemme imod forslaget. Hvis toldloven er urimelig, burde den have været udformet anderledes, den er jo ganske ny. Nu har A. P. Møller og Dansk Undergrunds Consortium fundet olie, og nu skal der tjenes penge i Vesterhavet. Men det har ikke fået regeringen til at ændre kurs. Den vil tilsyneladende også ud over det lille detailforslag, vi behandler her, fortsætte med at forære store penge til de store oliemonopoler og til A. P. Møller.

Ministeren for offentlige arbejder har så sent som i går udtalt, at Dansk Undergrunds Consortium skam kommer til at betale tilstrækkeligt til staten for retten til at udvinde olie, altså efter ministerens mening. Det siger han på trods af, at intet andet land mig bekendt behandler olieselskaberne så lemfældigt som Danmark. Den norske regerings aftaler om udvinding af olie og undersøgelse af olieforekomster på den norske kontinentalsokkel er adskilligt skrapere over for olieselskaberne end de danske, og alligevel er det blevet sagt fra norsk side, at disse norske aftaler igen er yderst lemfældige over for olieselskaberne i forhold til de aftaler og koncessioner, som de traditionelle olielande har indgået med selskaberne. Man kan vel sige det sådan, at med de regler, der findes her i Danmark, vil det samlede udbytte til staten allerhøjest komme til at andrage 50 pct. med royalty og skat tilsammen. I Norge er man ved at snige sig op på en 60-65 pct., og i de traditionelle olielande ligger man på 70, mange steder på 75 pct. eller mere. Men her skal vi tilsyneladende efter ministerens mening underbyde de traditionelle olielande og gøre deres forhandlinger med de store oliemonopoler endnu vanskeliggere, for det gør vi jo. I det øjeblik de